

navnlig naar Talen er om, hvorvidt et Tilfælde falder ind under Loven eller ikke — og det vil der ogsaa nu kunne komme Spørgsmaal om, selv om der ikke bliver nær saa mange, som der har været — og kan komme videre til Domstolene. Jeg vil derfor gøre opmærksom paa nu, at det er vistnok et af de Forhold, som ogsaa bør overvejes, om man ikke skulde give en Adgang for den erstatningsberettigede til at faa sin Sag afgjort ved Domstolene. Selvfølgelig skal Domstolene ikke afgøre, hvor mange Procent Invalid han er blevet — det vil Domstolene ikke indlade sig paa og kan ikke træffe Afgørelse om —, men der kan være Spørgsmaal af ren retlig Art, hvor det ogsaa for Ministeren vil være en Behagelighed og for den tilskadekomne en Tilfredsstillelse, at Sagen kan komme for Domstolene. Der er ikke i de gældende Ulykkesforsikringslove Bestemmelser, der, saa vidt jeg husker, afgør det ene eller det andet i saa Henseende. Det kan altsaa anses for tvivlsomt. Der har vistnok alligevel været Sager for Domstolene. Nu har Indenrigsministeriet ment at burde slaa fast, at Sagerne ikke kan komme for Domstolene. Det er det, jeg gør opmærksom paa, at ligesom man deler Sagerne og bestemmer, at visse Ting kan komme til Indenrigsministeriets Afgørelse, og andre kun kan afgøres af Arbejderforsikrings-Raadet, kunde man maaske finde nogle Spørgsmaal, om hvilke det var rigtigst at bestemme, at de kan indankes for Domstolene, altsaa saaledes, at Ministeriet i saadanne Tilfælde vil kunne udtale sin Opfattelse af Sagen, men saa ender med at sige: I øvrigt henhører Spørgsmaalet under Domstolenes Afgørelse. Den højtærede Minister vil sikkert give mig Ret i, at det vil være behageligt for Ministeren at kunne sige: Ministeriets Opfattelse er den og den, men i øvrigt henhører Sagen under Domstolene. Jeg henstiller derfor, om der ikke kunde være Grund til at sætte en saadan Bestemmelse ind. Det er heldigvis ikke i mange Tilfælde, at der vil blive Tale om at lade en Sag gaa til Domstolene.

Dernæst er der Spørgsmaalet om selve Erstatningens Størrelse. Ministeren har foreslaaet, at den Aarsløn af 800 Kr., hvorefter Erstatningen tidligere beregnedes, skal forhøjes til 1,000 Kr. Der kan altsaa ogsaa fremkomme forhøjede Erstatninger, og i Overensstemmelse dermed er der ogsaa foreslaaet forhøjede Dagpenge. Jeg finder intet at indvende mod disse Erstatningers Størrelse eller denne Forhøjelse af

Aarslønnen. Der vil altid kunne tvistes om, hvorvidt det staar i passende Forhold til den Stigning i Arbejdslønnen, som faktisk er foregaaet, men jeg har som sagt intet at indvende. Mere Betænkelighed har jeg maaske ved en Forhøjelse af de 2,400 Kr. til 3,000 Kr. som højeste Løn for den, der skal falde ind under Forsikringen. Men ogsaa der erkender jeg, at man vanskelig kan trække en anden Grænse end den, der er foreslaaet, da det maa erkendes, at hvis 2,400 Kr. var passende i 1898, maa man noget højere op nu. Ministeren gjorde ved Forelæggelsen opmærksom paa, at der sikkert var Anledning til at tage under Overvejelse, om man ikke skulde gøre nogen Forskel i det Tal, hvormed man ganger Aarslønnen til Udfindelse af Erstatningen, efter som det er en større en eller mindre eller en lille Invaliditet, der er Tale om. Det er vist rigtigt, at det Spørgsmaal tages op til Overvejelse. Det er klart, at jo større Invaliditeten er, des mere nødvendigt er det, at der ydes en ikke ringe Erstatning. Jeg glæder mig derfor over, at Ministeren, som i øvrigt henviste til Kontorchef Fabers overordentlig interessante Artikel om det paagældende Emne, var, saa vidt jeg forstod, villig til at deltage i Overvejelserne af, om der kan findes en mere tilfredsstillende Form.

I denne Forbindelse vil jeg nævne, at det efter min Opfattelse kan have sine Betænkeligheder, naar man har foreslaaet, at til ældre Folk — der staar ganske vist ikke, at det er ældre Folk, men det ligger i Sagens Natur, at det vil det blive — kan der være Tale om at give en mindre Erstatning end i øvrigt i Loven bestemt, idet der i § 33 er foreslaaet følgende Bestemmelser: „Overstiger den Erstatning, som efter § 32 vilde tilkomme en tilskadekommen ved fuldstændig Erhvervsudygtighed, det Kapitalbeløb, for hvilket der i Statsanstalten for Livsforsikring vilde kunne indkøbes en Livrente paa Halvdelen af den Aarsløn, der lægges til Grund for Erstatningsberegningen, fastsættes Erstatningen, uanset Regelen i nævnte Paragraf, i Forhold til det omhandlede Kapitalbeløb.“ Ved det her foreslaaede har jeg, det erkender jeg, nogen Betænkelighed, medmindre vi da kommer ind paa at graduere Erstatningerne i Forhold til den paagældendes Alder i Almindelighed og til Invaliditetens Størrelse i Særdeleshed, kunde jeg føje til. Men hvis vi fastholder de Regler, som i øvrigt findes i Lovforslaget, og som jeg forudsætter er saa kendte, at jeg ikke behøver at referere dem, er jeg